

Begunska mladina

Lienz, 31.10.45. Št. 9

Ob prazniku mrtvih

Mi vsi, vi mladi in mi starejši, ki smo preštali kot žalostni ostanek iz strašnih let morije, strmimo ob prazniku mrtvih čez znane in neznane grobove, posejane širom krvave slovenske zemlje.

Pred našimi očmi vstajajo podobe, druga za drugo se vrste:

Prve - iz preteklosti - so kakor zarje-nežne in rožnate; tihi slovenski domovi, posejani okrog vaše cerkvice. Pod vaše lipo se igrajo otroci: čake iz papirja nosijo na mladih kodrih, lesena puška jim visi preko ramen, vitke sablje se bliskajo v vročem poletnem soncu. Iz mladih, svežih grl zaori pesem: "Mi smo vojaki, korenjaki..."

To so kakor podobe iz sanj...

- - -

Pa so se vrinile podobe naših dni, kakor kri in ogenj so strahotne in grozne: vas in šola in cerkev, vse je v razvalinah. Vaška lipa počiva osamela, stokrat ranjena od svinčene toče. Ljudje padajo, grobovi se odpirajo in zagrinjajo s preperelo rušo

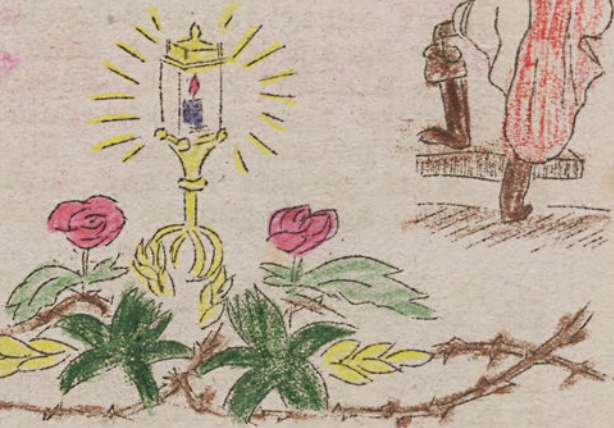
izmučena trupla mu-
čenikov. Kamor se
ozreš, po poljih, go-
zdovih, jarkih in
lehah, povsod le
grobovi...

Strašna je podoba
smrti!

- - -

Kakor se po hu-
dem neurju pokaže
dobrohotna zarja ve-
černega sonca, tako
lebdi pred nami no-
va zarja bodočih dni,
poročstvo glasu iz
mučeniških gomil:
"Ne jokajte, bratje!
Smo seme izkrvave-
lega naroda za novi
rod - Kristusov in
slovenski!"

Zaupajmo v to
novo podobo !

In pri nas...

Zdaj zacveli so gozdovi
v rožne zlate - krizanteme,
zdaj šumijo nad grobovi
bilje tožne - krizanteme...
Krizanteme, krizanteme -
polni so jih božjih njiv vrtovi.

Ružne zarje, pozlatite
njih cvetove prebogate,
počastite z žarki sonca
vse pokojne naše brate.

Mirko Flac .

Fr. Bazilij: *Krompirčkove*
3godbe

ŠPELUZA NAJDE KROMPIRČKA.

rompirčka so torej pogrešili pri krstnem kamnu. Nihče pa ni vedel, kdaj je izginil.

"Bog ne daj, da bi ga sam parkelj in še predno je bil krščen!" se je križala Špeluza. Hitela je z botro in botrom na koleselj ter nazaj proti domu. Morda bodo le našli

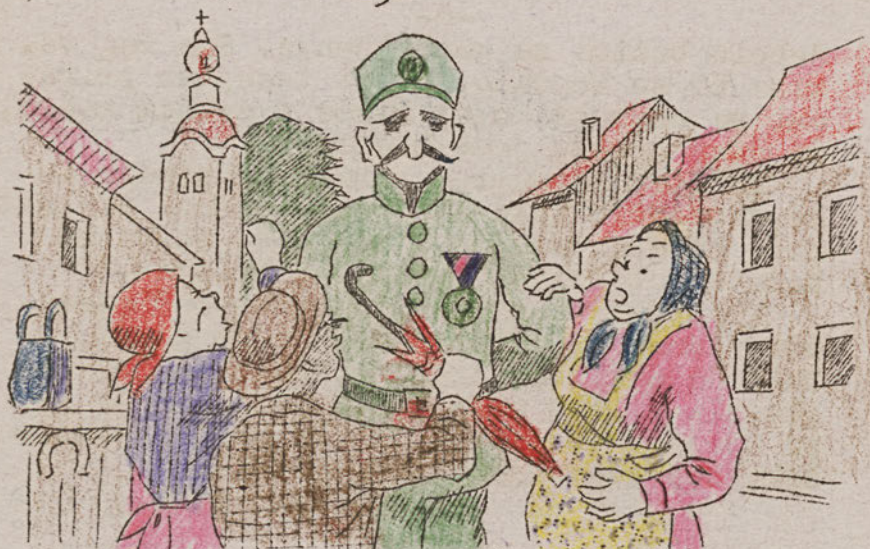
izgubljenega fantiča.

"Krompirček nam je padel z voza. Ste ga morda vi našli, ljudje božji?" je med jokom klicala Špeluza mimoidočim.

"Krompirčka?" so se muzali ljudje, ki niso vedeli, da je tako ime otroku. Strašansko so se čudili, da se zanimajo za ubog izgubljen krompir.

Špeluza je skoraj obupavala. Trikrat so že prevozili pot od doma do cerkve in od cerkve do doma. Spraševali ter gledali na desno in levo - zastoj. Nihče ni videl Krompirčka. Boter je godrnjal, Meta se je jezila, Špeluza je oštevala oba. Tako so se med glasnim prepirom peljali proti prismodalskemu trgu, da povprašajo še tam.

Bil je semanji dan in povsod polno pisane množice. Ker pa so bili Prismodalci sila pozabljivi ljudje, je ob taki priliki

stal sredi trga oder, kjer so bili razstavljeni vsi po zadnjem sejmu najdeni predmeti. Poleg je bil birič in vračal stvari lastnikom, sicer pa jih prodajal na dražbi.

Semkaj so zavili naši trije znanci.

Špeluza je silila v možiclja z veliko medaljo na prsih: "Hej, gospod birič! Krompirček nam je padel z voza. Ga je morda kdo našel?"

"Krompirček? Koliko pa ga je bilo?" je vprašal birič.

Mater je skoro ujezilo, da kaj takega sprašuje. "En sam, gospod, en sam. Pa čisto majhen je bil ta moj Krompirček", je zavekala.

Tudi mož postave je besedo "Krompirček" napak razumel in se široko zarežal: "Baba prismojena! Za vsak piškav krompir naj vem, kaj?"

Špeluza je zakričala in z botro Meto skočila v biriča. Pošteno sta mu zdelali

debelo butico za razžaljenje. Sam Bog ve, kako bi se končalo, če bi tedaj ne priracal na oder krošnjar Blaže s svojim košem, da odda nezaželjeno breme.

Možiček je namreč puhnil iz pipice in se zasmeljal: "Kako ste neumni? Drugi ti lastnega otroka vsilijo v tuj koš, tu pa se hočete potolči za zgubljeni krompir."

Krošnjarju se je v trenutku razletel eden izmed najdenih dežnikov na glavi, tako je Špeluza vzrojila. Potem pa je zagledala v košu culo belih čipk. Segla je po njej in veselo zaklicala: "Moj Krompirček, moj izgubljeni Krompirček!"

(Dalje prih.)

GROBOVI V TIŠINI GOZDOV ...

Veter jesenski med vejami
tiho ječi žalostinke,
listi - zlate snežinke
padajo tiho na vas.

Tri ogledala

Hčerka je pisala iz zavoda mamiči, naj ji pošlje ogledalo. Dobra in pametna mamičica je hotela dati svoji hčerki lep nauk, zato ji pošlje kar tri ogledala.

Radovedna cdpre hčerka zavitek. Takoj na vrhu najde lepo ogledalce z napisom : "Takšna si!"

Pod tem zrcalcem je bilo drugo z mrtvaško glavo z napisom: "Takšna boš!"

Na dnu pa je bila krasna slika Brezmadežne Device in napis: "Takšna bi morala biti!"

Hčerka je razumela nauk svoje dobre mamičice. Obesila si je vsa tri zrcala nad posteljo. Vedno, kadar se je pogledala v zrcalo, se je spomnila, da bo lepota obraza kmalu prešla, da mora predvsem skrbeti za lepoto svoje duše, če hoče postati čim bolj podobna Mariji Brezmadežni.

Uganke

1) PESEDNA UGANKA.

Ko duša bo odšla v nebo,
bo truplo položeno v
Okrog trdnjave vsake pa
dviguje se močan
Besedi združi! Glej moža,
ki zadnji dom na zemlji da.

2) NA GROBU.

LE	DA	DM	EN	ZV	DA	KR
IŽ						NA
MS						VE
TI						GO
VO	VI	OS	AD	EZ	MI	RI

3) ČUDNA PESEM.

an otsit ohit ejnavomod
rejk igonm eps onmardzven ejnaps,
rejk ulamk, ulamk mod ob jom ni jovt:
jocon es lusu ej jor načom;
jas irtuj ej hesv hivtrm nad !

REŠITVE IZ 7. ŠTEVILKE:

- 1) Moli in delaj.
- 2) Dom - žale.
- 3) Spoštuj starše.
- 4) Pol-h, pol-ž.

Žreb je določil nagrado: Krajnik Poldi.